

mijmering / kerstbal

Ik ga dit jaar eens niet los over kerstmis en wat daar volgens mij allemaal mis mee is. Dat

heb ik al vaak benoemd, en ik doe er niemand een plezier mee als ik blijf ronddolen in mijn eigen ergernissen. Goed voornemen Sengers, succes!

Want na wederom wekenlang te zijn gebombardeerd met onbeschaamde commercie moet ik het toch maar gewoon aanvaarden: kerstmis is al lang geen religieus feest meer. Voor zover het dat ooit was, vermoedelijk werden er in de vierde eeuw - onder invloed van de tanende Romeinse en net gevestigde christelijke cultuur - wat feesten en rituelen op een hoop gegooid. Maar in onze contreien zijn we opgevoed met het verhaal van de geboorte van Jezus, en alles wat daar omheen is gegroeid. Mis ik dat? Ja. Mis ik Jezus in zijn kribje, Jozef en Maria en de herdertjes die lagen te wachten in 't veld? Neuh, die beelden schaar ik onder nostalgie. Wat ik mis is de inspiratie van de verwachting die heeft geleid tot vele eeuwen prachtige muziek, tot wonderschone kunsten, tot het beste in de mens, tot verbinding tegen wil en dank. Is dat alles dan weg? Niet helemaal, maar het pure vonkje van oprechte bezieling is onder de berg led-lampjes wel steeds moeilijker te vinden.

Hoe los ik dat op? Voorlopig weet ik niets anders dan me terug te trekken in een kleine kerstbal. Een goudgeel lichtje mag, inclusief een boek en wat muziek en de verre herinnering aan het vroege uur op een winterkoude eerste kerstdag, de hemel rood, de sneeuw nog onbetreden, aan de hand van mijn vader op weg naar de kindermis. Naar waar het ging gebeuren.